

VOLUPTAS

Ἐλάττε, ὁ κόσμος ὅλος εἴμ' ἐγώ.
Μὲς ἀπ' τὰ χρυσοκόκκινα μαλλιά μου
Ἀπ' τὴ ματιά, κι ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου
Τῆς ἡδονῆς πετιέται τὸ στοιχειό.
Ἐλάττε, ὁ κόσμος ὅλος εἴμ' ἐγώ...

Μὲ ρόδα εὐωδιασμένο ἔχω τὸ στρῶμα
Κι ἀπάνω του—μεθυστικὸ πιοτὸ—
Χυμένο τὸ ἀλαβιάστρινό μου σῶμα.

Ὅμως Ἀγάπη μὴ γυρεύετε ἀπὸ μένα,
Δὲ θὰ μὲ ἴδῃτε ἔμπρός σας νὰ λυγίσω,
Καὶ πᾶνε τὰ τραγούδια σας χαμένα.

Μέσα μου ἄγριες νοιώθω ἐπιθυμίες,
Καὶ τίς ἐρωτευμένες σας καρδιές
Πῶς θ' ἄθελα νὰ μπόρεια νὰ μασήσω
Μὲς τὰ λευκά μου δόντια τὰ γερά
Σὰ φρέσκα μυγδαλάκια τραγανὰ
Καὶ τὸν αἱμάτινο χυμὸ τους νὰ ρουφήξω !

Δάκρυα δὲ θέλω, δὲ ζητῶ
Παρὰ φωτιὰ γιὰ τὴ φωτιὰ μου
Τὰ σαρκικὰ φιλιὰ μου
Στόμα ποῦ στάζει φλόγα νὰ γευτῇ.

ὦ ! τί μὲ νοιάζει τότες κι' ἂν κοπῇ
Τὸ νῆμα ἀπὸ τῆς Μοίρας μου τ' ἀδράχτι,
Ἀφοῦ θὰ νοιώθω πῶς θὰ σκορπιστῇ
Ἀπὸ Ἡδονὴ τὸ εἶναι μου σὲ στάχτη !